

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

TÁBORI POSTA
(Folytatás)

Június első felében szokatlan forrósággal tört ránk a nyár. De nem is annyira a hőség, hanem a levegő magas páratartalma viselte meg igazán a szervezetet. Tisztjeink, akik negyedik, ötödik nyarukat töltik már német földön, hitetlenkedve csóválják és szaporán törölgetik a tányérsapka alatt bőven verejtékező fejüket, s míg nosztalgiával emlékeznek a dél-oroszországi, vagy közép-ázsiai száraz melegekre, az idegen éghajlatot káromolva ők is csak az árnyék nyújtotta fedezéket keresik. Így nekünk is elnézik, ha a műszaki ismeretek elmélyítésére hivatott elméleti foglalkozásokon az önjárók és a rakéták szerkezetének buzgó tanulmányozása helyett kisebb csoportokba verődve beszélgetünk, vagy az asztallapon pöcsikélve mulatjuk ezt az embertelen időt. Hát hova lettek a Medárd-körüli hetek csapadékos, mérsékelt kontinentális nyarai? – csatlakozom gondolatban én is a méltatlankodók táborához, s a minden körülmények között kötelező katonai éberségre fittyet hányva a Tisza hűs, bársonyos vizét idézem magam elé. Ki a Tisza vizét issza... – jut eszembe a jól ismert szólás. De azért tegyük hozzá, hogy az Ung sem akármil!

Voltak valaha bágyasztóan meleg májusi délelőttjeink, amikor egyszerűen nem volt kedvünk a történelmi materializmus vagy más áltudományok ostoba törvényeit jegyzetelni, ezért kifeküdtünk a diákszállónkat övező Ung-parti füzesek közönségesen burjánzó ölébe. Itt csodálkoztam rá először a Magdi bikiniben incselkedő testére, melynek – hála legyen mondva a gyakori diákbulikért – tenyerem, ujjaim előtt már nem voltak titkai. De a látvány egészen más, s a szemem most nem győzte szomját oltani. A lány egy ideig elégedetten figyelte, milyen mohón bámulom, majd lehunyta szemét, hogy ne zavarja birtokbavételének ezt a lehetőségét sem. Nekem meg aztán az a bolond ötletem támadt, hogy lehűtsem kissé azt a naptól áthevített, finoman lélegző szobrot, de a merénylethez való folyóvizet amolyan vízi hörcsög módjára, kénytelen voltam az e célra megöblösített számban szállítani. Meg is melegeedett, mire odaértem, s hogy az iszapos fővenyen nesztelenül mellé kúszva hasára eresztettem, nem sikított, s egy kicsit sem vágott képen. Nem bánta, hogy a víz betölti a meglepett testtáj homorulatát, s a fürdőruha laza szorítása alatt kellemesebb utat keresve már egy mélyebben fekvő völgyecske felé igyekszik. S amikor számmal épp a hasára tapadtam volna, hogy visszaszívjam magamba a huncut kis patakot, ő átfogta nyakamat, két tenyere közé vette fejemet: – Gyere, gyere, gyere –

susogta, s én úgy mozdultam el térdeplő helyzetemből, úgy siklottam fölé, mint akinek akaratát valami boldogító, hipnotikus erő irányítja.

Istenem, hol kóborol már megint az eszem? Hát nem győtri a testet eléggé ez a korai kánikula? Mire való az efféle emlékekkel is fölöslegesen kínozni? Én nem tudom, miféle időszak ez, de Andunak, újdonsült örmény barátomnak is napok óta csak a nők járnak az eszébe. A minap, amikor Darvas könyvével a mosdó egyik hús sarkába húzódtam, fél óra múltán rám akadt, s a könyv eredetére, tárgyára vonatkozó néhány közömbös kérdés után – holott olvasmánynom témája is igen érdekelte – azzal állt elő, hogy őt már ez a két hónapi távollét teljesen kikészítette, ő megbolondul a hiábavaló vágyakozástól, annyira nem tud uralkodni a természetén. Abbahagytam hát az olvasást, s együttérző sóhajjal kísérve tettem a vállára kezem:

– Megértelek, barátom, de hát akkor mit szóljak én, aki a második évemet pazarlom itt szinte értelmetlenül, vagy az, aki nálam is régebben szolgál? Tudod mit? Tedd azt, amit a többiek. A szükség mindenkit rávezet, hogyan könnyítsen magán.

– Féltreétesz, László, én nem erről beszélek. Amire te utalsz, azt a természet maga is képes elrendezni. De ha már erről van szó, elmondom neked, mert azóta sem hagy nyugton, micsoda bolond, megmagyarázhatatlan erotikus álmom volt valamelyik éjjel.

Itt elhallgatott, s valamelyest elpirulva rám nézett, mintha csak biztatásomat várta volna, hogy mondhatja-e?

– Hallgatlak, barátom, most már igazán kíváncsivá tettél, beszéld el szépen, sorban, mit álmodtál?

– Mondom, nagyon furcsa volt, ne lepődj meg, és ne neved ki – fogott bele újra. – Azzal kezdődött, hogy egy tenyérynyi hosszúságú zöld kígyócskát találtam az ágyamban, mégpedig egy olyan fajtát, amely a mi kaukázusi hegyeinkben is honos. Amikor óvatosan hozzányúltam, hogy eltakarítsam a lepedőről, érintésemre a kis kígyótest megrándult, y-alakban kettévált, s attól kezdve már mint két parányi női comb és lábacska vonaglott előttem. Eszemben sem volt már, hogy eltávolítsam magamtól, inkább kíváncsian simogatni kezdtem, de csak ujjaimmal, mert a tenyerem túl nagy lett volna hozzá. Mondom, csak kíváncsiságból. De kis idő múltán azt éreztem, hogy altestem felé zúdul a vér, s akkor az egész kis lény egyetlen női nemi szervvé változott. Aztán... ágyékomra vetette magát, a helyét rögtön meglelte, s mint egy testforró szivattyú, erőteljes, ritmikus rángásba kezdett.

Hangját Andu itt, amennyire lehetett, lehalkította, bizonyára megbánta, hogy ilyen meggondolatlanul kitárulkozott. Kis szünet után kipirultan mégis rám emelte szemét, mintha azt tudakolta volna, hogy komolyan veszem-e? Láthatta rajtam, hogy előadása teljesen megfogott, annak minden mozzanatára

figyeltem, amit elmondott, azt érdekesnek, fantáziaindítóknak találok, s ekkor rászánta magát, hogy az álombeli kaland végére kirakja a pontot.

– László drága, hidd el, számos testi kapcsolatom volt már, de semmihez, egyetlen más alkalomhoz sem tudom hasonlítani azt az érzést, melyben akkor részem volt... Olyan mélyről, szinte a csontjaimból, vagy talán a sejtjeimből kitörő, több hullámban megújuló magömlésem volt, mint még soha. Erre, gondolni való, azonnal felébredtem, de még az azt követő másodpercekben is rángott az ágyékom, holott az álomkép már semmivé foszlott. A kiürült mennyiségről pedig, amely példátlanul sok volt, beszélni sem jó. Egy-két percig az ágyban tartott még a varázs, majd óvatosan elindultam a mosdó felé.

Most újból rám nézett, s láttam a szemében, hogy várja ugyan a véleményemet, de előtte még mindenképpen közölni szeretne valamit.

– És tudod, mi zavar a legjobban? Mert az, ugye érthető, hogy az ember, ha túl sokat foglalkozik bizonyos gondolatokkal, megvan rá az esélye, hogy azok álmában is előjönnek. De miért pont egy kigyó? Igaz, hallottunk már olyasmiről, hogy emberek az állatokkal, de nekem soha meg nem fordult a fejemben hasonló gondolat.

Utolsó mondatát egyfajta belső kényszerből fakadó magyarázkodásként értelmeztem, amellyel, mintha csak a köztudatban a kaukázusi népek nemi tévelygéseiről elterjedt hamis és rosszindulatú képzeteket szeretne volna oszlatni, ezért átvettem tőle, s máris elkötöttem a megkezdett gondolat fonálát.

– Andu, amiről beszélsz, azt én soha nem is feltételeztem volna rólad, hisz te meg én nem abból a fajtából származunk, amelynek csak egy meleg – s nem számít, hogy milyen eredetű – testnyílás a fontos. Egyébként az álmok természetét és törvényeit – ha vannak egyáltalán – nem ismerjük, így a te különös, elgondolkodtató álmodra se remélj elfogadható magyarázatot, legfeljebb álomfejtéseket kaphatsz, amelyekből én is rögtönözhetek neked egyet.

S annak ellenére, hogy a gondolataiba merülő fiú arcán jelét sem észleltem az érdeklődésnek, magam sem tudom, miért, de jobb ötlet híján egy bizarr, szellemesnek szánt fejtegetésbe kezdtem.

– Olvastam, mert valamikor érdekelt a téma, hogy bizonyos gondjaik megoldásához nem is oly régen még az európai népek is gyakran hívták segítségül a mágiát. Ha a hajadon lányt sokáig emésztette a bánat távollévő szerelme után, olykor attól sem riadt vissza, hogy varázslattal idézze magához a legényt, s az eljáráshoz használt eszközök, esetleg enyhébb mérgek által a megváltozott tudatállapotba jutva el is hitte, hogy szerelmes együttlétük a valóságban is megtörtént. Azt már én teszem hozzá, hogy ha ennek a feltevésnek van valamilyen csekélyke alapja, akkor az ilyen természetű kapcsolatteremtéshez az álomközeli állapot szolgáltathat ideális csatornát és teret. Ahogy elfogadjuk a gondolatátvitel létezését, miért ne feltételezhetnénk,

hogy hasonlóképpen a szerelemátvitel is létrejöhet? Gondolkozz csak, kit emészt otthon utánad a vágyakozás? Nem lehetséges, hogy egy mágikus szerelmi eljárás alanya voltál? – kérdeztem teljes komolyságot színelve, amikor végre sikerült elkapnom a tekintetét.

Jerevánban nevelkedett barátom összevonta sűrű, koromfekete szemöldökét és döbbszent értetlenséggel nézett vissza rám:

– László, én diplomás vegyész-mérnök vagyok, a boszorkánymesékben már gyermekkoromban sem hittem, s remélem te sem. Hogy juthat eszedbe ez a képtelenség?

– Ha neked ez képtelenség, s azt hiszed, hogy a tudomány előtt már nincsenek járatlan területek, tessék, adj ésszerűbb magyarázatot! – vágtam szemébe nevetve, mert tudtam, hogy ezzel keményen sarokba szorítottam.

Magát megadva, kényszeredetten ő is elhúzta a száját, s miközben fejét rázva magához ölelt, hogy jól hátba veregessen az ugratásért, hangját egészen halkra fogva ezt olvasta a fülemben:

– Belátom, megcsíptél, bár mindketten tudjuk, hogy csak blöffölsz. Ezért én most nem látom semmi értelmét a vitának, meg aztán időm se nagyon maradt, ugyanis a bakui örmény testvéreknek egy kis ökölvívó leckét ígértem, tehát mennem kell. De ne hidd azt, hogy ilyen könnyen megüszöd. Tudod mit? Egyelőre azt kívánom neked, hogy legközelebb téged látogasson meg az a kígyó!

Nem tudom, tréfának szánta-e vagy őszinte, baráti kedvességnek, de Andu kívánsága attól kezdve átokként járt a nyomomban, úgy követett, mintha hozzám varrták volna. Elalvás előtt és ébredéskor is rá gondoltam, hívni mégsem volt merszem. Nappalok és éjjelek váltották egymást, s a kígyó nem mutatkozott. Holott, mint később értésemre jutott, már nagyon aktuális lett volna a találka, ám én, talán, mert túl jó alvó voltam, nem álltam készen a fogadására. De úgy tíz nap teltével, amikor alakot váltva mégis rám talált, már nem térhettem ki előle, mert mindkét minőségében nekem lett szükségem rá.

A hűvös, csempézett mosdóhelyiség nyitott ablakain át, ahol olvasgatni szoktam, szabadon járt-kelt a légáramlat, s mivel útjában álltam, a fejemet alaposan átjárta a huzat. Lefekvés után nem sokkal a bal fülem táját kezdte gyötörni a fájás, mely az álom kábulatában sem hagyott el. Az ébredés idejére tán tompult valamit, ám a reggeli mosakodáskor meglepetten éreztem, hogy képemen furcsán feszül a bőr, a tükör pedig nem csinált belőle titkot, hogy odalett az arcom olyan-amilyen szimmetriája. Ekkor még fülfájásra gyanakodtam, és a reggeli szemle előtt is ezt panasztam Kondratyenko törzsőrmesternek, aki hamarosan egy nagy csipet vattával és méregzöld színű Sipri kölnivel állt elém:

– Ez majd segít – mondja együttérző tekintettel, s már locsolja az émylyítően bűdös szeszt az ujjaiával gömbölyített tömésre. – Na, ezt tedd a füledbe.

A hideg, párolgó folyadék megborzongatja gyulladástól égő arcomat, de pár perc múltán már enyhe zsibbadást érzek és a sajtós alább hagy. Ezt Kondratyenko is sejtí, aki továbbra is szemmel tart, s kérdőleg néz rám:

– *Nu kák?* (Na, hogy vagy?)

– Már sokkal jobb, törzsőrmester elvtárs, köszönöm a segítséget.

– Látod, mégiscsak érdemes volt hozzám folyamodni! – feleli, akár egy jó gondviselő.

A reggelinél azonban, amikor könnyed oroszos eleganciával ráhaptam a teába való kockacukorra, csaknem felüvöltöttem, s a fájdalommal együtt hasított tudatomba a felismerés: nem a fülem, a fogam kínoz. A hírre Kondratyenko is megkeres, és felszólít, hogy nyissam ki a számat. Belenéz, s a gyulladt, dagadt fogíny láttán a fejét fogja:

– *Oj, bljágy! Nyemedlenno szhogyi v száncsászty!* (A kurva anyját! Eredj máris az egészségügyi részlegbe!)

A *száncsászty* mindjárt a kaszárnya közelében álló, közepes nagyságú, vidéki lakóházra emlékeztető épület. Van benne általános és fogorvosi rendelő, három kétágyas betegszoba, valamint egy kis étkező, s természetesen vécé, zuhanyzó. A rendelőben egészségügyi szakközépiskolát végzett, altisztí rangban szolgáló sorkatona, a *feldser* fogadja a beteget, s indokolt esetben – láz, testi sérülés – ellátja, esetleg elhelyezi a pihenőben, melyek azonban többnyire üresek. A fogászati rendelőben egyelőre senki sincs, a *feldser* azt mondja, várjak. Ez rátesz a bajomra egy lapáttal. Várok vagy másfél órát. Ekkor egy középmagas, kissé erős testalkatú szőke asszony libeg be az ajtón, a Krasznij százados felesége. Látásból ismerős, mint minden nő a laktanya területén, de Antalék társaságában férje után és az egyszerűség végett Piroskának hívjuk. Látja, hogy hozzá jöttem. Szemspirállal kormozott, hosszú pilláit rám nyitja, élenkvörös száját hasonlóképpen:

– Hozzám?

– *Ták tocsno!* (Igenis!) – mondom a szolgálati szabályzatból tanult választ, de ő emelt hangon visszavág:

– Lát ön a vállamon rangjelzést? Hát egyenruhában járok én? Nem tud tisztességes emberi hangon válaszolni? – tesz szemrehányást csipőre rakott kezekkel.

– Bocsánatot kérek – hebegem, de erre már nem kíváncsi.

– Várjon egy keveset – veti hátra a szót, aztán eltűnik a szobájában.

Idegesen járkálok a szűk folyosón, végignézem újból a fogmosásra, a fogkefe és a fogpor helyes használatára buzdító plakátokat. Hamarosan nyílik az ajtó, bemehetek. A doktornő nyakig gombolt, frissen vasalt fehér köpenyben a fogorvosi székre mutat, míg maga a kis asztalka mellé ül, hogy adataimat fölvegye. Úgy ülök le, mintha kőpadra mennék, a szívem szaporább ritmusra vált. A doktornő a „fotelem” melletti magas székre telepszik, szembe

velem, s most néz rám először. Arcom dagadt felét tenyerébe veszi, fejét rosszallóan csóválja, majd utasít, hogy nyissam ki a számat. Ráállítja a lámpát, a nikkelkampóval megkocogtatja a beteg fogat.

– Ez fáj?

Nyitott szájjal nem lehet beszélni, csak homlokom mozdításával jelzem az igent. A kampó hegyével ekkor a duzzadt fogínybe szúr.

– Ááh! – szakad ki torkomból a panasz.

– Miért csak most jött? – von kérdőre a szemembe nézve. – Lehet, hogy ezt a fogat meg sem lehet már menteni. – S mert a választ, hogy ez idáig nem fájt, már kívülről tudja, így vigasztal: – Nem baj, megpróbáljuk azért. Most bezárhatja a száját.

Erre megnyugszom valamelyest, de egyelőre fogalmam sincs róla, mi vár rám, hisz az iskolai és a sorozási vizsgálatokat kivéve nem voltam még igazán fogorvos kezében. A fúró láttán azonban, ahogy a doktornő utánanyúl, végigszalad hátamon a hideg, mégis túlteszem magam rajta, mert amíg kis üvegasztalkája fölött a megfelelő fúrófejek keresésével van elfoglalva, titokban az arcát figyelem. Nem látok a vonásaiban semmit, ami különlegessé, vonzóvá tenné. Bőre túlzott fehérségét, erősen pórusos felületét egy-két árnyalattal sötétebb, bősséggel pazarolt alapozóval próbálja rejtteni, de szájfestéke a legkülönb. Akár a mérgező növények figyelmeztető tarkasága, messziről kiáltja: kerülj távol, ne éj hozzám!

Én ugyan kerülném, de ki kíváncsi most a véleményemre? A doktornő felém fordul, s a fúróval szám felé közelít.

– Kicsit fájni fog – figyelmeztet –, de az üreget mindenképpen ki kell tisztítani.

Megmarkolom a fotel karjait, mindenre elszántan nyitom ki a számat. A halkan berregő fúró belekap a beteg felületbe, milliméterről milliméterre haladva marja és teríti szét maga körül az apró törmeléket. Nagyon kellemetlen, de még elviselhető. Fél percnyi fúrás után azonban jelentkezik, majd egyre fokozódik a fájás, s egyszer csak úgy érzem, hogy nem bírom tovább. Görcsösen markolom, tán fel is tépném, ha bírnám a szék karjait, ülő helyzetemből megemelkedem. Jótevőm idegesen állítja le a kis berregő szerszámot:

– Ne ugráljon a székben! A fúró könnyen komoly sérülést okozhat. Még öt másodpercig legyen türelemmel.

Újból az előbbi fájdalmat érzem, melyre magam megfeszítve, torkomból kiszakadó, minősíthetetlen ordítással tiltakozom.

– Nyugalom, nyugalom! – csillapít szóke kínzómasterem, s tenyerét gyöngyöző homlokomra tapasztja. – Legyen még egy kicsit türelmes. Mindjárt feltárom a fogüreget, hogy gyógyszerrel tehessek bele, s aztán visszazárom.